

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1905-1907 : L
84:1 - 198**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste,

Jag skall först och främst svara på den första frågan jag tycker att du är mycket nöj, både glad och god. För jag vill nämligen säga att jag tycker, att du har alla skäl att vara det. Du har nämligen hvad du mest längtat efter under de första åren och icke bara det då egentligen gädda dig något att du får vänta på mig och på en utrikes resa ett par månader. Jag har inga samvetskrångel alls, vet du, för att jag icke är pärdlig, därför att jag tror att det gör dig godt att vara hemma under en viss tid. Man kan ju aldrig på egen framgångens korta ögonblick, då man reser ifrån hemmet. En annan, dumhet tänker hur jag af att en bok sköter mig bättre, då den vet att författaren sitter hemma och följer den med goda ömsörningar än om man reser ifrån det sköta, späda barnet och lämnar det att vara mig på egen hand. Men detta är öfvertro!

Jag tänkte nog mycket på din mamma och på våra andra gamla ägare, ty vi fånga brof om att släpa första af våra gamla släktingar gäta bort. Det var min morfar i Upsala, fru Kallroth, som du och jag en gång varit och helade på. Hon var icke vår riktiga morfar, men de hade en tid i Fryksdalen och det gör, att hon stod oss varit mycket nära. Hon var också den mildaste och mest harmoniska kvinnan, och lyftlig genom hela sitt lif, lyftlig med sin mamma, lyftlig med sina barn. Nu dog hon af något hjärta. Det är riktigt en sorg för oss. Men nog var hon lyftlig, som fick då utom långt lidande mist i bländ sina barn med alla krafter i behåll. Jag försöker nämligen, att det måste gå så, att man i frägen om de gamla blir nikt resignerar inför döden. Men man

Minst alldeles oförvånadligt - men den får nog ha varit
inte baka den för älskandomen, därför får man låg
att hära deras bortgång.

Demna nekta, som gått har det gått bra att skriva
äretligen, men bara några sidor om dagen. Det
var förfärligt, vet du, hvad jag var sjuk i jul. Det är
underligt att jag vågade skriva till dig hela tiden
nu då hjärnan börjar att kunna fungera märker
jag fört riktigt hur grefligt ständigt jag var.
Det är mycket bättre, men det är inte öfver för jag blev
trött efter bara ett par sidor. Jag försöker med allmog
kunna igen att tänka på förtida delen, men det är
inte lätt, den gör mig ständigt grämlad. Det var mycket
märkligt det förhållande att skriva, men ättilligt
öfverdrifet. Inte har hon någon myndighet att säga
att jag är älskad i hennes gård, det är bara en teori.

Men det som är gott och värdigt sagt om bakken
gör mig till nytta och behöfs mig, för tänk dig, till hvilka
vår den här bakken skall tränga, tänk dig hur myg-
net tygt motstånd den har att möta bland alla den
som är rädda för det nytt. Den har gått friskt med
sådan modig att motståndet inte vågar tala, men
nag finns det. Vi veta ännu inte om den kommer in
i folkhalsen här i staden. Vid seminariet hade den
nag inte alls fått envarslas om inte Ballong varit där
men det är inte med rektorns goda vilja. Jag är grämligt
proseiskt, som du hör, men det är mig nå, att då jag
har skrivit en skolkort, så vill jag att den skall kunna
användas för detta ändamål. Detta är också det enda
som för mig är ekonomiskt intressant. Enligt

högst vara alldeles öfvermåttigt af sina frångån
gar. Han hade nog aldrig trott på att Stils Högern skulle gå
på den här inte papper i ordning och han får jämt hålla på att
trycka om den för att väja mig inte på något uttryck. En
del läcker närmare af (Sukani) men inte förvänta efter
jul. Där har han tydligen inte tid att trycka den. Han är

igenera alldeles oförvånadligt - men den får nog ha varit
inte baka den för älskandomen, därför får man låg
att hära deras bortgång.
Egentligen hade jag inte alls fört att skriva så här länge
och jag har en mycket öfvermåttigt af sina frångån
gar.